

Arrest

nr. 232 364 van 7 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 december 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 28 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 16 december 2015 in Duitsland (Eurodac).

Op 19 februari 2016 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,84 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,43 jaar.

1.2. Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 5 november 2018, nr. X). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

"2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

"(...)

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u het gebrek aan veiligheid voor u als sjiitische Hazara (CGVS p.18). U verduidelijkt dat in Afghanistan Hazara's worden gearresteerd door de taliban en worden aangevallen door Kuchi's (CGVS p.19). Er moet evenwel geconcludeerd worden dat er uit uw verklaringen geen persoonlijke gegronde vrees op vervolging omwille van uw etnie of religie afgeleid kan worden.

Wat betreft uw vrees om als Hazara gevisieerd te worden door de taliban verwijst u naar "de onveiligheid" en "de ontvoeringen van Hazara's door de taliban in verschillende delen van Afghanistan" (CGVS p.19). Als voorbeeld van de onveiligheid haalt u aan dat uw vader door de taliban is tegengehouden (CGVS p. 7). (...) Het is (...)opmerkelijk dat u dit enige incident dat uw familie heeft meegemaakt met de taliban in Afghanistan vergat te vermelden tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u op het moment dat u voor het eerst de kans krijgt om uw asielmotieven uit de doeken te doen, u zich de gebeurtenis met de taliban toch nog herinnerd zou hebben indien het daadwerkelijk een grond uitmaakt voor uw terugkeervrees naar Afghanistan. Hoe dan ook kan er uit dit voorval dat uw vader met de taliban meemaakte geen gevolgtrekkingen gemaakt worden voor uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Integendeel, uw familie ervaarde deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet als een voorbode voor toekomstige vervolgingsfeiten. Uw vader bleef vervolgens nog twee jaar woonachtig in zijn regio (CGVS, p. 9) terwijl hij in die twee jaar geen veiligheidsmaatregelen heeft genomen (CGVS, p. 9). Uw vader en uw broer bleven tijdens deze twee jaar hun landbouwactiviteiten verderzetten (CGVS, p. 13) en uw vader liet uw zus en uzelf nog twee jaar school lopen in uw dorp (CGVS, p. 12-13). In deze twee jaar blijkt uw familie op geen enkele wijze persoonlijk benaderd geweest te zijn door de taliban (CGVS, p. 9), noch bent u zelf ooit persoonlijk benaderd door de taliban (CGVS, p. 10). Uit dit ene voorval, (...) kan bijgevolg ook geen toekomstige vervolgingsvrees voor uw persoon afgeleid worden.

Wanneer u andermaal wordt uitgenodigd om te vertellen waarom uw familie Afghanistan verliet haalt u aan dat de taliban Hazara's aanvielen omwille van hun etnie en van hun religie en dat jullie problemen hadden met Kuchi's (CGVS p.10). Gevraagd of u ooit problemen kende omdat u Hazara bent stelt u dat jullie voor inkopen en ziekenhuisbezoeken naar Ghazni moesten en dat jullie onderweg tegengehouden werden. Ook voegt u eraan toe dat jullie niet naar school konden gaan (CGVS p.10). U schetst evenwel een situatie die niet op uw persoon van toepassing is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw zus tot aan jullie vertrek in Afghanistan studeerden en dat u maar een keer uw regio verliet om naar het districtshuis te gaan en met andere woorden nooit naar Ghazni reisde (CGVS p.10, 12-13).

Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Daarnaast geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u Afghanistan heeft verlaten en vervolging vrees bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de aanvallen van de Kuchi's op de Hazara's (CGVS, p. 2,10,19). In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de DVZ heeft nagelaten te vermelden dat u de Kuchi's vreest bij terugkeer naar uw geboorteland (vragenlijst CGVS, d.d. 18 april 2016, vraag 4 & 5). Het is namelijk verwonderlijk dat u tijdens uw interview bij de DVZ wel duidelijk aangeeft de taliban te vrezen in uw regio, maar u opnieuw vergat te vermelden ook iets te zeggen over deze andere groep die u vreest en voor wie u uw land heeft ontvlucht en asiel aanvraagt (CGVS, p. 2). Deze omissie doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van de geuite vrees ten opzichte van de Kuchi's in uw streek.

Voorts slaagt u er niet in uw vrees voor de Kuchi's in concreto aan te tonen. Uw familie noch uzelf heeft persoonlijk problemen gekend met de Kuchi's, en u bent bijgevolg niet omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging door de Kuchi's uit Afghanistan vertrokken (CGVS p.13). Gevraagd naar incidenten die u zich kunt herinneren met de Kuchi's in uw regio, haalt u slechts één incident aan waarbij twee mensen van een gewapende groep in uw regio door Kuchi's gedood zijn (CGVS, p. 9,13). Dit ene niet-gestaafde voorbeeld kan uw stelling dat jullie voortdurend door Kuchi's aangevallen werden niet onderschrijven (CGVS p.13). Het aanhalen van dit ene voorval waarbij twee Hazarastrijders gedood werden en enkele zeer vage, algemene en blote beweringen over de onveiligheid veroorzaakt door Kuchi's volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een persoonlijke, gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u omwille van de aanwezigheid van Kuchi's in uw regio nood aan internationale bescherming heeft.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er op basis van uw verklaringen over de taliban en de Kuchi's er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangenomen kan worden.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit. De foto's en de documenten van uw broer verwijzen louter naar de situatie van uw broer in Iran, en heeft geen enkele band met uw persoonlijke asielmotieven ten opzichte van Afghanistan. ”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker op de massale toestroom van asielzoekers wijst in de periode dat hij in België toekwam waardoor het op de Dienst Vreemdelingenzaken druk was en er slechts gevraagd werd om over zijn problemen in het algemeen te praten ter verschoning van de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet sprak over zijn vrees voor de Kuchi's en ook het enige incident met de taliban onbesproken liet, namelijk de ontvoering van verzoekers vader, overtuigt hij niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een kort overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van herkomst (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5.). Verzoeker verwees hierbij enkel naar de oorlog, de algemene onveiligheid en de aanwezigheid van de taliban. Hij verduidelijkte dit verder met de verklaring dat de taliban vaak naar zijn dorp kwamen, mensen bedreigden en zij niet meer naar school konden. Bij de vraag naar het moment dat de taliban aanwezig is in zijn provincie kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij het niet exact weet om vervolgens een vrij gedetailleerd overzicht te geven van de situatie waarin hij zich in Iran bevond en gedetailleerde en chronologische verklaringen af te leggen over de situatie van zijn broer in Iran. Wanneer verzoeker tot slot gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had, antwoordt hij bevestigend en verwijst hij naar een memory card met foto's die bewijzen dat zijn broer naar Syrië is gestuurd (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.7). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat hij op de Dienst Vreemdelingen niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn asielrelaas te concretiseren, gezien verzoeker dit op bepaalde punten zelf doet. Hieruit blijkt bijgevolg ook niet dat verzoeker niet in staat was om dergelijke concrete verklaringen af te leggen met betrekking tot van wat hij later voorhoudt als zijnde de kern van zijn asielrelaas. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker de elementen waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker wijst op het in aan het verzoekschrift bijgevoegde attest van psychiater Catherine Nedellec om te stellen dat hij bijzonder jong en stil overkomt, kan uit dit attest niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn vrees voor vervolging en risico op ernstige schade tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken concreet kenbaar te maken. Zo stelt het attest van psychiater Catherine Nedellec enkel dat verzoeker deelnam aan de ronde tafel gesprekken die hij in het Frans volgde en hierin manifeste vooruitgang maakte ondanks zijn immature, kinderlijk en gereserveerd gedrag dat overeenkomt met een kind van 14 à 15 jaar. Dergelijke vaststellingen kunnen niet volstaan ter verschoning van verzoekers algemene en vage verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het wordt herhaald dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken er wel in slaagde omtrent andere aspecten concrete en chronologische verklaringen af te leggen, waardoor wel degelijk mag worden verwacht dat verzoeker ook de kern van zijn asielrelaas concretiseert.

Voorts stelt verzoeker dat zijn familie in het dorp geblokkeerd zat en reizen gevaarlijk is voor Hazara's ter verklaring van de vaststelling dat zijn vader nog twee jaar in zijn regio verbleef en werkte.

De Raad stelt echter vast dat uit de gedragingen van verzoeker en zijn familie niet blijkt dat zij in deze periode een gegronde vrees hadden voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers vader kon nog twee jaar lang zonder enige problemen zijn landbouwactiviteiten voortzetten samen met verzoekers broer. Verzoeker gaf hierbij ook aan dat voor medische zorgen of het kopen van voeding gereisd diende te worden in de regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Meer zelfs, in concreto konden ook verzoeker en zijn zus zich verplaatsen. Ze zijn zonder problemen naar school kunnen gaan, ook al beweerde verzoeker in algemene termen dat naar school gaan belemmerd werd door de veiligheidssituatie in de regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10 12, 13). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij noch zijn gezin persoonlijk geïdendeerd werd in de twee jaar na de ontvoering van zijn vader. Ten slotte verlieten verzoeker en diens familie, inbegrepen diens vader, twee jaar na het incident hun regio naar Iran vanwege de algemene veiligheidssituatie en ontstonden er geen problemen tijdens de reisweg die ook via Ghazni verliep.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (EASO - Country of Origin Report "Afghanistan – Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017) blijkt dat er in bepaalde streken van Afghanistan op de weg ontvoeringen plaatsvonden van Hazara's. Evenwel wordt tevens gesteld dat de dynamiek achter deze incidenten zeer complex is en er vaak andere dan religieuze of etnische motieven in het spel zijn. Gezaghebbende bronnen stellen voorts dat de huidige taliban er geen sektarische agenda op na houdt in Afghanistan en er geen bewijs is om te suggereren dat bijvoorbeeld de Hazara's door hen geïdendeerd zouden worden op basis van hun sjiitische religie of etnie. Waar verzoeker voormeld rapport betwist en verschillende rapporten en persartikelen aanhaalt en bijvoegt (stukken B1-B9 en B11-B19), wordt vastgesteld dat deze rapporten en artikelen in dezelfde lijn liggen als de informatie die EASO beschrijft. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich bovendien tot een verwijzing naar tal van bronnen met betrekking tot de maatschappelijke discriminatie van sjiitische Hazara en diverse incidenten waarbij Hazara en/of sjiitische moslims in Afghanistan werden geïdendeerd door radicale soennitische groeperingen. Uit deze informatie kan niet blijken dat Afghaanse burgers met verzoekers etnisch-religieus profiel het slachtoffer zijn van systematische vervolging omwille van hun religie of etnie in de zin van het Verdrag van Genève.

Hoewel verzoekers etnische achtergrond niet ter discussie staat, volstaat het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan en Iran niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met het argument dat hij geen inlichtingen kon geven over de aanvallen van de Kuchi's omdat hij en zijn familie naar de bergen vluchtten bij geweld dat zich jaarlijks in de lente zou hebben afgespeeld, toont hij niet aan persoonlijk geïdendeerd te zijn geweest door deze Kuchi's. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding maakte van zijn vrees voor de Kuchies. Zelfs op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkte verzoeker zich desbetreffend tot het melden van één incident, hetgeen zijn bewering herhaaldelijk te zijn aangevallen door de Kuchi's niet kan onderschrijven, en van vage en algemene beweringen over de onveiligheid die door de Kuchi's veroorzaakt werden in zijn regio. Indien verzoekers regio en familie herhaaldelijk het slachtoffer werd van de aanvallen van de Kuchi's kan wel degelijk worden verwacht dat hij hierover concrete en overtuigende verklaringen kan afleggen. Het argument dat hij met zijn moeder vluchtte zodra het gevaar duidelijk werd verschoont zijn onwetendheid dan ook niet. Ook hier volstaat de verwijzing naar algemene informatie over de Kuchi's niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient dit concreet aan te tonen.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoeker maakt gelet op zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Iran niet aannemelijk dat hij de Iraanse nationaliteit heeft of staatloos is, waardoor de kritiek dat in de bestreden beslissing de levensomstandigheden in Iran niet werden onderzocht, niet dienstig is.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guideline for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt tegelijk vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Daykundi en hierbij verwijst naar het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.“.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 2 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan Security situation” van mei 2018 en EASO Country Guidance “Afghanistan: Guidance note and common analysis” van mei 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen informatie bij die hieraan afbreuk doet.

Wat betreft de verwijzing naar “het verslag van Amnesty International 2017-2018” (stuk B10) inzake de schending van de mensenrechten, burgerslachtoffers, geweld tegen vrouwen en de situatie van internally displaced persons, stelt de Raad vast dat voornoemd verslag niet werd gevoegd bij het verzoekschrift.

Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als Hazara en het gegeven dat hij een groter risico loopt op individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door de taliban of Kuchi's, moet worden verwezen naar wat hoger werd vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

1.3. Op 23 januari 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 30 augustus 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 augustus 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/01/2019
Overdracht CGVS: 31/07/2019

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Barkar in het district Miramor in de provincie Daykundi. U bent hazara van etnische origine.

Op 28 december 2015 kwam u in België aan. Diezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming.

In uw eerste verzoek verklaarde u dat u in Afghanistan school liep tot het jaar 1392 Afghaanse kalender (AK), 2013/2014 Gregoriaanse kalender (GK). U was op dat moment dertien jaar oud. Uw vader was een landbouwer in Afghanistan die werkte op zijn velden en zorgde voor zijn dieren.

Op een dag was hij onderweg van Ghazni naar huis, toen de passagiersbus werd tegengehouden door de taliban. Alle inzittenden inclusief uw vader werden gearresteerd en meegenomen naar een voor u onbekende plaats, waar hij door de taliban werd gefolterd. Vijf dagen later werd hij in ruil voor het betalen van losgeld opnieuw vrijgelaten. Twee jaar later in 1392 Afghaanse kalender (AK), 2013/2014 Gregoriaanse kalender (GK), vertrok u met uw familie naar Iran om zo de algemene veiligheidssituatie in uw regio te ontvluchten. In Musratabad werd u gescheiden van uw familie en kwam u in een detentiecentrum terecht. U verbleef er 15 dagen om vervolgens uw familie te vervoegen. Uw familie vestigde zich in Teheran, en zelf verhuisde u naar Qum waar u drie jaar illegaal in een kippenbedrijf werkte. Uw vader verdween drie jaar geleden in Iran. Uw broer werd in 1393 AK, 2014/2015 GK, opgepakt in Iran en naar Syrië gestuurd om te vechten in ruil voor identiteitsdocumenten. Op 20 november 2015 vertrok u uit Iran.

Ter staving van uw eerste verzoek legde een Afghaans identiteitsdocument (taskara), een memorycard met foto's van uw broer, een verblijfsvergunning van uw broer in Iran en vier foto's van uw broer in het leger neer.

Op 31 mei 2018 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 4 juli 2018 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de bestreden beslissing in haar arrest van 5 november 2018.

Op 23 januari 2019 diende u een eerste volgend verzoek in. In uw huidig verzoek geeft u toe gelogen te hebben over uw leeftijd, beweert u dat u reeds in 1389 (21 maart 2010 – 20 maart 2011) naar Iran verhuisde en dat uw vader niet verdween maar naar Afghanistan terugkeerde. Daarnaast herhaalt u dat u vreest om gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan omdat u Hazara van origine bent en benadrukt u de onveilige situatie in Afghanistan voor Hazara's. Tot slot vertelt u over uw levensomstandigheden in Iran. Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende stukken neer: een kopie van de taskara's van uw ouders en uw zus, een usb-stick met opnames van uw familie in Iran, opnames over de veiligheidsproblemen van de Hazara's in Afghanistan, een psychologisch rapport van uw klinisch psycholoog en psychotherapeut Potier Geneviève, vier foto's van uw familieleden in Iran, drie Iraanse identiteitsdocumenten van uw broer, vier foto's van uw broer, zes Iraanse medische stukken van uw moeder en twee enveloppen waarmee de hierboven vermeldde stukken u vanuit Iran toegestuurd werden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In uw tweede verzoek legt u een attest van uw psycholoog neer. Ondanks uw klachten als hoofdpijn, slaapmoeilijkheden en angsten en de trauma's die u zou hebben opgelopen stelt uw psycholoog dat u gestructureerd, coherent en lineair kan vertellen. Evenmin werpt u belemmeringen voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming op. Bijgevolg moet er op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig samenvallen met de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u vreest om gedood te worden door de taliban omdat u een sjjiitische Hazara bent (DVZ Verklaring Volgend Verzoek 29/7/2019 vraag 18) moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat u op geen enkele wijze een individuele beschermingsnood kon aantonen en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter hetzelfde asielmotief dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd herhaalt wijzigt hier niets aan de vaststellingen van het CGVS en de RvV. De in uw huidig verzoek neergelegde informatie waarmee u wilt aantonen dat u louter omdat u Hazara bent een gegronde vrees op vervolging heeft kan evenmin overtuigen. U legt een usb-stick neer met daarop verschillende korte video-opnames over de veiligheidsincidenten waarbij Hazara's betrokken waren in Afghanistan. Er moet evenwel op gewezen worden dat de RvV op 5 november 2018 oordeelde dat in het licht van de beschikbare informatie het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. In navolging van het oordeel van de RvV moet er besloten worden dat de neergelegde filmpjes over de algemene situatie voor Hazara's in Afghanistan geen persoonlijke beschermingsnood kunnen aantonen.

De overige documenten hebben net zo min als de wijzigingen die u in uw verklaringen wilt aanbrengen over uw verblijf en problemen in Iran enige bewijskracht inzake uw asielmotieven in Afghanistan. Dat u nu erkent dat u zich ten onrechte voor minderjarige uitgaf, dat uw vader niet verdween maar naar Afghanistan terugkeerde en dat jullie drie jaar eerder naar Iran trokken heeft geen uitstaans met het opgeworpen asielmotief (DVZ Verklaring Volgend Verzoek 29/7/2019 vraag 10,15). Evenzo missen de taskara's van uw ouders en uw zus, de medische stukken uw moeder uit Iran, de filmpjes en foto's van uw familieleden in Iran en de stukken van uw broer in Iran bewijskracht inzake de vervolging die u vreest in Afghanistan.

Ten slotte legt u een psychologisch attest neer. Uw psycholoog stelt dat u ontmoedigd bent door het aanslepen van uw asielprocedure, dat u zeer begaan bent met de mogelijkheid van een terugkeer naar Afghanistan waardoor u aan hoofdpijn en slaapproblemen lijdt. Tevens wekt de onzekerheid angsten bij u op. Uw psycholoog meldt eveneens dat u hoewel u zeer aangedaan bent door uw situatie in België en door de verschillende trauma's ten gevolge de slechte behandeling en marteling in Afghanistan, Iran en tijdens uw reis naar België u gestructureerd, coherent en lineair vertelt en actief deelneemt aan het dagelijks leven in uw zoektocht naar stabiliteit en zekerheid. Uiteindelijk besluit uw psycholoog dat u een goede veerkracht toont maar desalniettemin een gematigde depressie en een post-migratie stoornis heeft. Uit het attest van uw psycholoog kan geen bevestiging voor de door u aangehaalde vrees op vervolging of een andere beschermingsnood afgeleid worden. Tot slot dient te worden vermeld dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling.

De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 52-54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Daykundi actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6/2, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen

2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker voert aan dat hij weldegelijk nieuwe elementen heeft overgemaakt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op de door hem neergelegde documenten, die bewijzen dat zijn familie in Iran verblijft. Verzoeker benadrukt dat zij als Hazara's werden vervolgd in Afghanistan en naar Iran gevlucht zijn.

Verder bewijst verzoeker volgens hem dat zijn broer enkel een verlenging van zijn verblijfstitel in Iran kon bekomen omdat hij deelnam aan de oorlog in Syrië. Verzoeker meent dat hij ook het risico loopt om naar Syrië te gaan. Hij meent *"Het is de oorlog in Syrië of de opsluiting en uitzetting in Afghanistan."*

Hij benadrukt verder dat hij video-opnames heeft neergelegd over veiligheidsincidenten in Afghanistan waarbij Hazara betrokken waren. Hij benadrukt dat de Hazara kenmerkende gelaatstrekken hebben en direct te identificeren zijn.

Uit verschillende pers- en internetartikels blijkt dat de Hazara het voornaamste doelwit zijn van de taliban en dat zij aldus slachtoffer worden van aanvallen (ontvoeringen, moorden, zelfmoordaanslagen etc.). Hij wijst op de informatie die hij hierover heeft neergelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming die, gecumuleerd met de nieuwe stukken, volgens hem bewijzen dat de Hazara *"bijzonder vervolgd zijn"*.

Ook in Iran is hun toestand *"onleefbaar"* geworden, aldus verzoeker, aangezien Afghanen en vooral Hazara's gediscrimineerd worden in Iran. Het verzoek om internationale bescherming werd echter niet beoordeeld ten aanzien van Iran, hoewel verzoeker nieuwe stukken neerlegde inzake *"de discriminaties in Iran en over de verplichting naar Syrië te gaan"*.

Verzoeker acht ook de motivering in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus *"verkeerd"*. Hij meent dat er in de provincie Daykundi en in Afghanistan in het algemeen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi *"nu erger"* is. Hij wijst op informatie van augustus 2019 (verzoekschrift, stuk 3) over de stijging van aanvallen door de taliban in de provincie, die geleid hebben tot dodelijke slachtoffers en *"verplaatsingen"* van de bevolking. Bovendien wijst verzoeker andermaal op zijn specifieke profiel van sjjiitische Hazara en naar rechtspraak van de Raad (RvV 29 maart 2019, nr. 201 900) waaruit volgens hem blijkt dat de commissaris-generaal hiermee rekening diende te houden bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt immers dat *"Hazaras in Afghanistan en vooral in de provincie Daykundi grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden began door Taliban en Kuchies"*.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het artikel *"At least 120 people killed and 1800 displaced families after the last Taliban attacks on Daykundi"* van Kabul Now van 4 augustus 2019 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.3. Verzoekers verweer in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het volharden in de bewijswaarde van de nieuwe door hem neergelegde documenten en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan dan wel Iran.

De bestreden beslissing oordeelde evenwel op goede gronden dat:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig samenvallen met de asielmotieven die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u vreest om gedood te worden door de taliban omdat u een sjjiitische Hazara bent (DVZ Verklaring Volgend Verzoek 29/7/2019 vraag 18) moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat u op geen enkele wijze een individuele beschermingsnood kon aantonen en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter hetzelfde asielmotief dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd herhaalt wijzigt hier niets aan de vaststellingen van het CGVS en de RvV. De in uw huidig verzoek neergelegde informatie waarmee u wilt aantonen dat u louter omdat u Hazara bent een gegronde vrees op vervolging heeft kan evenmin overtuigen. U legt een usb-stick neer met daarop verschillende korte video-opnames over de veiligheidsincidenten waarbij Hazara's betrokken waren in Afghanistan. Er moet evenwel op gewezen worden dat de RvV op 5 november 2018 oordeelde dat in het licht van de beschikbare informatie het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. In navolging van het oordeel van de RvV moet er besloten worden dat de neergelegde filmpjes over de algemene situatie voor Hazara's in Afghanistan geen persoonlijke beschermingsnood kunnen aantonen.

De overige documenten hebben net zo min als de wijzigingen die u in uw verklaringen wilt aanbrengen over uw verblijf en problemen in Iran enige bewijskracht inzake uw asielmotieven in Afghanistan. Dat u nu erkent dat u zich ten onrechte voor minderjarige uitgaf, dat uw vader niet verdween maar naar Afghanistan terugkeerde en dat jullie drie jaar eerder naar Iran trokken heeft geen uitstaans met het opgeworpen asielmotief (DVZ Verklaring Volgend Verzoek 29/7/2019 vraag 10,15). Evenzo missen de taskara's van uw ouders en uw zus, de medische stukken uw moeder uit Iran, de filmpjes en foto's van uw familieleden in Iran en de stukken van uw broer in Iran bewijskracht inzake de vervolging die u vreest in Afghanistan.

Ten slotte legt u een psychologisch attest neer. Uw psycholoog stelt dat u ontmoedigd bent door het aanslepen van uw asielprocedure, dat u zeer begaan bent met de mogelijkheid van een terugkeer naar Afghanistan waardoor u aan hoofdpijn en slaapmoeilijkheden lijdt. Tevens wekt de onzekerheid angsten bij u op. Uw psycholoog meldt eveneens dat u hoewel u zeer aangedaan bent door uw situatie in België en door de verschillende trauma's ten gevolge de slechte behandeling en marteling in Afghanistan, Iran en tijdens uw reis naar België u gestructureerd, coherent en lineair vertelt en actief deelneemt aan het dagelijks leven in uw zoektocht naar stabiliteit en zekerheid. Uiteindelijk besluit uw psycholoog dat u een goede veerkracht toont maar desalniettemin een gematigde depressie en een post-migratie stoornis heeft. Uit het attest van uw psycholoog kan geen bevestiging voor de door u aangehaalde vrees op vervolging of een andere beschermingsnood afgeleid worden. Tot slot dient te worden vermeld dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 52-54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Daykundi actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker aldus verwijst naar de neergelegde nieuwe documenten, gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal de bewijswaarde van deze documenten heeft onderzocht en hierbij terecht oordeelde dat deze elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de motivering van de bestreden beslissing *in concreto* kan weerleggen.

Verzoeker beperkt zich immers tot het louter volhouden dat het geheel van de door hem neergelegde informatie met betrekking tot de situatie voor Hazara in Afghanistan in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft louter omwille van zijn behoren tot de Hazara-bevolkingsgroep. Hij gaat hiermee echter voorbij aan de pertinente en concrete motivering in de bestreden beslissing, zoals die hierboven blijkt, dat de Raad in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming reeds oordeelde dat in het licht van de beschikbare informatie het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. *“Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke”* (RvV 5 november 2018, nr. X). De bestreden beslissing oordeelde hierbij tevens terecht dat de nieuwe video-opnames met betrekking tot de algemene situatie voor Hazara in Afghanistan evenmin een persoonlijke beschermingsnood aantonen in hoofde van verzoeker. Deze informatie toont immers niet aan dat iedere Hazara louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft of reëel risico loopt op ernstige schade.

Waar verzoeker nog verwijst naar de overige door hem neergelegde documenten, gaat hij andermaal voorbij aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven blijkt, dat deze documenten geen bewijskracht hebben ten aanzien van verzoekers asielmotieven in Afghanistan. Verzoeker brengt geen dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen.

Uit de door verzoeker bijgebrachte recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven. Hierin wordt terecht gesteld dat de provincie Daykundi in de EASO *Guidance Note* bestempeld wordt als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan worden gesteld dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi grotendeels bepaald wordt door gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het geweld dat er plaatsvindt is dan ook voornamelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De recente informatie van verzoeker vermeldt dat in augustus 2019 in drie districten van de provincie Daykundi, waaronder verzoekers district van herkomst Miramor, opeenvolgende aanvallen van de taliban plaatsvonden. Hierbij vielen 120 doden, doch dit betroffen volgens de berichten voornamelijk leden van de Afgaanse veiligheidsdiensten, hetgeen in dezelfde lijn ligt als de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi zoals beschreven door de bestreden beslissing. Ook raakten, naar schatting van een bewoner van het district, 1800 personen (tijdelijk) intern ontheemd. De bewijswaarde van dit enkele artikel van een *online Hazara community* weegt niet op tegen de beoordeling die wordt gemaakt in de bestreden beslissing.

De Raad is van oordeel dat, rekening houdende met het geheel van de beschikbare informatie, er in de provincie Daykundi actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog meent dat bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming rekening dient te worden gehouden met zijn profiel van sjjiitische Hazara, heeft de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds geoordeeld dat: *“Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als Hazara en het gegeven dat hij een groter risico loopt op individuele vromen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door de taliban of Kuchi's, moet worden verwezen naar wat hoger werd vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”* (RvV 5 november 2018, nr. 211 900). Waar het verzoekschrift aldus een herhaling bevat van middelen die reeds in het verzoekschrift in het kader van dit beroep werden aangevoerd, dient te worden gewezen op het gezag van gewijsde van voormeld arrest. De Raad is niet bevoegd om opnieuw uitspraak doen over deze elementen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat zijn nood aan internationale bescherming niet werd onderzocht ten aanzien van Iran, waar hij enkele jaren heeft verbleven, wijst de Raad erop dat uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Gezien verzoeker verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en niet aantoon dat hij tevens over de Iraanse nationaliteit zou beschikken, beoordeelde de commissaris-generaal verzoekers nood aan internationale bescherming terecht enkel ten opzichte van zijn land van nationaliteit, Afghanistan.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP